

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

BARBERIA NACIONAL.

—S' afayta y 's treu la llana del clatell per poch préu.

TABACO.

¡Han vist may un carro per una de las carretas d' Espanya—trihin la que vulgan—l'endemà de un dia de pluja?

Com que tenen mes alts y baixos que la bolsa, succeheix que 'l fanch arriba al botó de las rodas y esquitxa fins las orellas de las mulas, y allà es de sentir al pobre carreter, veient le carro encallat, renegar com un cabo de realistas, cridar com un condemnat, y tirar avant del modo que pot, á cópia d'esforsos y posan-thi 'l coll.

Es tant honérich aixó, com fer martxar un periódich en los temps en que plouhen persecucions sobre la premsa, per la carretera plena de fanch y llot de l' actual situació.

¿De qué parlarém av y sense cremarnos? Tingan una mica d' espera, tréguin la petaca, com jo 'u faig en aquests moments, cargólin an cigarrillo, y entretant mirin lo que entremitj del fum hi vehuen.

¡Lo que 's véu entre-mitj del fum!... Sempre hi dit jo que 'l cigarro era una gran cosa: are mateix no sabia de qué parlar y vejin, ja tinch assumpto. No hi ha rés com lo fum del tabaco per inspirarnos y darnos una sortida. Sempre ho dich.

Senyor Ministre d'Hisenda: quan se veji apurat encenguin un, pero guárdis al menos dels que fá vendre en los estanchs: si no pot fumar de l' Habana, fumi de contrabando.

¿No han reflexionat alguna vegada sobre qui debia ser l' inventor del pipar.

Se comprén que l' home, animal omnívoro, ó que menja de tot—si no es llamónch—inspirat pèl coli mori, comensés per menjar la poma del arbre prohibit y acabés per menjar bifteck: tot aixó entra en l'ordre natural, tota vegada que la gana sempre inspira.

Però que un home—un ó altre havia de comensar—haja tingut primer que 'ls demés l' idea de cargolar unas quantas fullas secas de tabaquera, encéndrelas y xuclarlas, es una cosa que suposa géní, inspiració, y que difícilment s' explica.

Davant de tant inesplicable misteri, tè d'atmetres la revelació ¡Ajonelléuvos incréduls y escéptichs! O sino, diguéu:—¿Hauriau tingut may l'idea d'aprofitar d' aquest modo, la fulla de tabaquera?

Admetéu la revelació si, admetéula, per mes que siga en aquest cas tant sols, y al considerar que primer varen fumar los indios—gent sóbria y bonatxona—que no pas los pobles civilisats del antich mon—gent pervertida y carregada de vicis—admiréu los decrets de la Providencia que sempre concedeix sos favors als débils.

Res hi vol dir que 'ls conquistadors d' América vajan cassar als indios com á canills: aquests conquistadors tornaren á Espanya fumant per entre-mitj del reixat de la visera dels cascos; y si avuy los indios no existeixen, tot lo mon eleva al cel una boira de fum de tabaco, que proclama 'l triufo dels conquistats sobre 'l conquistador.

Però deixémos de historias y filosofias. Lo primer cigarro que fuma 'l noy d' amagat del pare sabén qu' es molt bó? És vritat qu' encaparra; pero fá home, que ja dihen que l' encaparrarse es esclussiu dels homes y no de la quitxalla.

Lo cigarro agermana á l' humanitat: probas al canto. Van pel carrer ab lo pito apagat; vehen un senyó fumant: may l' hi han dit una paraula: no hi fá res, dirigeixinselly dignintli:—¿Vol fé'l favor de donarme foch?—Y per depressa que vaja 's deturará, y 'ls fará 'l favor que li demanan.

Son empleats: no tenen gran cosa que fer; pero tenen d' estarse d' estaqueta las horas de oficina. ¿Hi ha mes qu' encendre un cigarro ab la punta del altre?

¿Han observat may los caragols del fum quan surt de la boca?

¡Es una cosa magnífica! Surten apilotats, van escampantse en forma de plumero, 's forman y 's desfan en un minut cent mil vegadas: si estan enamorats de una nena hi veuran la blavor dels seus ulls y 'ls contours de sa fesomia: si son dels nostres, hi veuran gorro frigidis disolvents: si son amics dels diners, bossas, talegas y porta monedas; si son bons cristians, una esencia que fung del mon y s'enfila cap al cel: jo hi conegut a un home d'aquells que somian desperts, que hi veyá truytas, y fins jo, estimats lectors, are com are hi veig lo present article.

Lo cigarro es la imatge de la vida. Agradable mentres se consum, á cada pipada va escursantse. Té foch com la passió, fum com las ilusions y ceudra com las realitats satissetas. Ja vehen lectors, si una cosa com lo cigarro, que 'l fumem ab tanta facilitat, pica ben fondo....

Y ja que per mes que no vulga 'l fum del tabaco, te avuy per mí la virtut de ferme caure en consideracions filosóficas, acabare'l present article ab una anecdota.

Un filosofh, especie de D. Quijote en lo seu genero, va desballestarse 'l cervell, regirant llibres y rumiant molts anys de carrera, per formular una síntesis de la vida en quatre paraulas no mes, sent de advertir que havent-n'hi cinch, la síntesis ja era massa llarga.

Ja poden contar que aquestas paraulas eran d' aquellas que valen per quatre milions.

Un dia tot satisfet—Ja no he trobat!—vá dir al ataconador de l' escaleta de casa seva, lo revers de la medalla del filosofh, lo Sancho Panza dels ataconadors.

—¿Alló que buscava? ay gracias á Deu!.. vá fer l' ataconador.

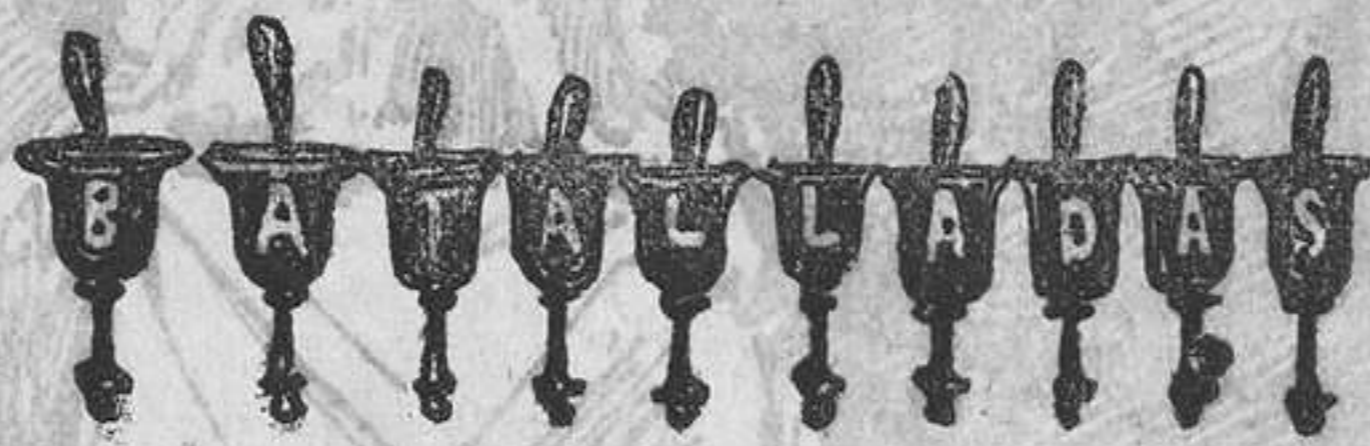
—Sí, Bruno, sí: la síntesis de la vida.

—Y sabrem qu' es.

—Escolta, pero escolta bé:—La vida... ¿escoltas? «La vida es fum...»

—Donchs si es fum, fumemhi: miri, aquí tè la petaca, D. Lluçia!...

P. K.

L'exit del primer tomo de la «Biblioteca de Ambos Mundos» que conté 'ls celebres quentos fantástichs de Hoffmann, ha sigut tant inmens que casi bé tenim los brassos cansats de tant vendré'n.

Ja se vé: l'obra es bona, bonica, b'n presentada y costa no mes que dos ralets un volum de 200 páginas, que fa goig en qualsevol llibreria.

Una cosa devém advertir als qui no l'han comprat, y es que 's quedarán en allis sino s' apressuran.

Está agotantse la primera edició que fou numerosa, y avants no será feta la segona passaran alguns dias. No s'adormin, donchs, que haventnos sangrat ab salut, ne tenim un petit repuesto á la disposició de vostés.

Talamanca, poblet de pocas casas, que may ha sigut fortificat, los carlius lo saquejaren un d'aquests dias horrorosament, violant de pasada á totas las donas.

Ja altra vegada 's parla de reforma ministerial.

Unas quantas partidas mes en lo capítol de cessantias, y una quans mils duros menos en la butxaca dels contribuyents.

Però, no s' impacientin, que diu que anirém tant bé, que 'l diari ho porta.

Segueixen los manifestos electorals, que's preparan:

—Jo, electors, no prometo camins ni carreteras, ni favors, ni grácias: jó soch metje y prometo sols conservar la vida de tots lo que m' elegeixin.—Si sabéu á algú mes conservador que jo, nombréulo.

Consultas de 10 á 12 del dematí, carrer tal, etc., etc.

Apelo á tots los bastonaires. Lo meu lema es y será sempre.—«Palo, palo y mucho palo.» (U moderat de grossos ullals.)

Ab la constitució prou robusta per resistir los ardors del sol de la república, lo griso de la dictadura y 'l gebre de otras situacions mes fredas, jo me presento, segur de quedar bé, sino 'ls electors, jó al menos, en tots los climas y temperaturas.

(U constitucional.)

Elegiame y no tingués por, que ja porto la boina á la pitrera. (U admirador de'n Mañé y Flaquer.)

Avants d' escriure:—M' acabo de barallar ab lo sastre, 'l sabater, la planxadora, lo dels mobles y 'l procurador... ¡Vaya una guerra com la que hi sostinch per la quèstió de comptes!...

Escribit:—Jo 'm proposo, electors, acabar la guerra, costi lo que costi, y haja de ferse lo que 's vulga..

(U que vol treure 'l ventre de pena.) (Se continuarà.)

¿Volen saber los noms del Terso? Se diu Carlos, Doloretas, Joan, Isidoro, Joseph, Francisco, Quirse, Anton, Miquel, Gabriel y Rafel.

Lo segon es lo que 'm fá mes gracia ¡Doloretas! Molts noms y pochos fets.

En las llistas dels majors contribuyents publicadas en lo Botlletí Oficial, n' hi figuran set ó vuit que ja son morts y enterrats.

¡Ventatjas de tenir diners!... Ab quartos, hasta a la mort se compra.

Un telégrama oficial: «Ab arreglo á la R. O. de 5 del actual, no déu enviarse ja á Avila á cap presentat, sino al poble pera ahont desitji l' indult, y podrá facilitarse 'ls si ho pretenen, un certificat de la fetxa y circunstancias de la presentació, per si un dia pot convenirlos justificar aquests extrems.»

¡Vaya si pot convenirlos! Aquest certificat quan governin los néos, sempre 'ls valdrá algun estancot.

En Viscarro, 'l noy Cucala y 500 homes, es dir homes, 500 carlius, han tingut precissió de flearse á Fransa perseguits per en Delatre.

¡Quín brillo que hi tè en Delatre! ¿No observan com tira las escombrarias á la casa del vehí?

En Sagasta se'n vá á corre-cuyta cap á Madrid.

Adverteixin que fins are, desde 'ls Pirineus havia fet lo melindrós y 'l miquetas, á las excitacions dels seus amichs.

Deu haver rebut telégrama de que á ca'n Fornos se 'ls agafava l' escudella.

Suposo que 'l diumenje ván llegir l'article de'n Mañé, titolat «Imbroglia», que aixís, dit en italia, fá mes efecte.

En ell demostra que se la véu perduda: que la constitució del 69 te grans probabilitats d' éxit, y entre otras preguntas instructivas ab que comensa, diu:

«Será cert que 'l crit dat en Sagunto pèl general Martínez Campos no haja de significar—siga la que 's vulga la voluntat del seu autor y dels milions d' espanyols que hi feren

coro—sino un desitj de un cambi de ministeri en la situació política d' Espanya? ¿Lo 29 de desembre de 1874, no marcarà sino un pronunciamient mes en la trista historia de nostres revoltes polítiques?
 Sab Sr. Mañé qu'es molt curiós, voler saber totas aquestas cosas?

DESENGANY.

Per tú tenia Concepció la mes ardent, forja passió, y ab tú pensava de dia y nit, tant que a n' al dia to hom que 'm véu, me diu de veras que m'hi aflaquit, puix estich magre com un fideu.

Que uns cors tant dusos hi hagi en lo mon, sembla impossible, ¿de pedra son! Oh! sí: de pedra! y ho dich ben fort: no son pas bromas lo que jo dich: de pedra forta n'es lo 'eu cor, de pedra forta de Montjuich.

Puig quan d'aymarte, com bè prou sabs, dret me 'n anava cap á ca'n Taps; quan sols se 'm veyia la pell y l'os... crudel moñante de mon pari, fresca 'm deixavas com un talós, després d'haverme donat 'l sí!

Sempre 'm recordo d' aquella nit, la nit que anavas ab un mosquit que al dir jo:—Mosca, que picas allí! com si una vespa pi'at m' hagués, sorprés jo dava terrible salt y á terra 'm queyan ¡quatre calés!

Y aixis matavas mas il·lusions y aixis perdia quatre pinyons. ¡Ja no podias ferme mes dany! ¡De mi 't burlares fins al excís! Sols estimante l' espav de un any salut vaig perdre, dona y diners!

Bè prou llansavas fent sospirs grans, llágrimas grossas com uns aglans, sobre batista, sobre perfums, per desvancixer lo meu rezel; mes jo pensava—noya no 'm fums—perque de tonto no 'n tinch cap pel.

Prou finí 't veyia jo á cada instant pero m' atreyas com un imán. Y cada volta que foll d' amor te contemplava per un moment; que m' enceravas veyia ab dolor, mes... ¡t'adorava mon cor ardent!

Fins qu'en aqu' lla célebre nit, que vas deixarme lo cor forit, y la butxaca sense calés, veyent la causa de tot mon mal, jurí no ayarne cap noya mes... si avants no 'm dava paga y senyall!

BOIXOMPÍE.

Entre un solter y un casat:
 —¿Ahont vas tant depressa? diu lo segon.
 — A Romea á veure donas! Adéu qu' es tart.
 — Per aixó vas treyent la llengua? Per donas vina á casa; 't miras á la mèva y á la sogra... y no crech que 't quedin ganas de tornarne a veure cap, ni en pintura.

—No sè com ferho per safarme de aná á soldat.
 —No tens cap reclamació que fer?
 —Cap ni mitja.
 —Donchs mira, quan te cridin, respónlos qu'ets mut de naixement.

Dinhen los presentats, que la Junta carlista resideix á Sant Boy de Llusanés.
 Algun dia residirá á Sant Boy de Llobregat.

¿Saben en Llucía, aquell pajés de Vich de la senmana passada?
 Donchs be: al ser á Barcelona se 'n vá al Moll y un barquiller li pregunta:
 —¿Que 's vol embarcar?
 Lo pajés mogut de curiositat respon:—Sí.
 —Y ¿ahont vol que 'l porti? diu lo barquiller.
 —Com qu'estich cansat d'aquest Barcelona, tantse val que are que hi som, me torni á Vich.

NO T' EMBOLIQUIS.

Diu qu'en Carlets la corona ja fa algun temps vol pescar per veure si 's pot sentar al trono á prop de sa dona; y diu que 'l que menos sent es promoure tantas guerras... No t' emboliquis Guiterras! Mira que 't farán mal bien!

Diu que vol da una batalla posant trenta á un general del exercit liberal, temut de la calinalla, á un ximplet y algun mossen... ¡Pobre Carlets! Créume t'erras... No t' emboliquis Guiterras! Mira que 't farán mal bien!

Diu que rey de la Espanyas vol sern avants de Tot-sants, porque t' desijos grans de ferse un tip de castanyas, realisant tal pensament sent 'l amo d' aquestas terras... No t' emboliquis Guiterras! Mira que 't farán mal bien!

Si vols que 't donga un consell si un consell meu no l' estranyas, deixat de menjar castanyas que son malas pel ven rell; tras Tot-sants ve 's Moris d'intent, recordat que avuy t'enterras... No t' emboliquis Guiterras! Mira que 't farán mal bien!

Y créu, tórnat' n' á casa, no sigas manso y ximplet, qu'es prou sabut no s' ha fet la mel per boca del ase. Si no t'ea vés amatent te tiran per eixas terras: ¿T'as emboliquit Guiterras? Donchs fort si t'han fet mal bien! FRARE LLECH.

PREGUNTAS NUMÉRICAS.

¿Quin es lo número que 'l mateix es lletra que número?—Lo 1 (U).
 ¿Y 'l que necessita més aygua?—Lo 7 (set).
 ¿Y 'l que porta la qua al davant?—Lo 4 (quatre).
 ¿Y 'l que mes se sembla al cap del Terso?—Lo 8 (vuyt).
 ¿Y 'l qu' es bó per postres?—Lo 9 (nou).
 ¿Y 'l que no se l' pot fiar res?—Lo 10 (déu).
 ¿Y 'l que fá mes brut quan no 's t'è mocador?—Lo 16 (setze).

Are que 'l temps comensa á fresquejar, y qu'estem en perspectiva del hivern, lo nostre periódich, que sense ser científich ni d'economía doméstica, t'è la pretensió de ser útil á sos lectors, vá á donarlos una recepta per ferse passá 'l fret.

Compran un boscall...
 —Vaya una gracia, dirán vostés, fer foch ab llenya: aixó ja es vell.

Deixim dir, y jo 'ls asseguro que de llenya no 'n gastarán cap mica. Compran, com deya un boscall que pesi un parell de quintars: tenen fret, se 'l carregan a l' espatlla y comensan á passejarlo de un cantó al altre.

Si al cap de set minuts no suan, ja 'm deixo tallá 'l coll.

Los carlins bombardejan á Sant Sebastiá. Los heretjes no mes van tirarli fletxas. Ells li tiran bombas!

PER UNS ULLS.

La vaig veure qu'escombrava la botiga un demat... ¡pobretal! Tant trista estava, que 'l mirarla 'm vá en tristia.
 La saludo y li dich:—Nena qui ha causat ton gran dolor! y dihent:—Ay, me donan pena!— esclaf-ix en un gran plor.

—¿Qui son aquests? li pregunto Responne per mor' de Déu... —Es molt peliagut l' assumpto me contes a ab flaca veu: son dos ulls los que 'm molestan, dos ulls, Perico, dos ulls, qu'encar que no 'u manifestan....

—¿Los meus? .. respon sense embulls ¿No 'm contestas? ¿Perque 'm miras ab tan trista compassió? ¿Qué 't fá mal? ¿Perque suspiras? ¿Per culpa mèva? si ó no?
 Ah! no 'm matis, nena hermosa, ja l' ofech t' arriba al coll; son los meus? .. Y desdenyosa respon:—Ximpte: 's uils de poll.

PERICO MATALASSÉ.

Un federal á un sagastí:
 —Ep, Lazaro.
 L' altre girant la cara:
 —Hola: ¿qué hi ha?
 —Ets un cara-girat.
 —¿Que? ¿Perque are defenso...
 —Sí: perquè quan te cridan, giras sempre la cara.

Se reparteixen uns prospectes que dihen: «Pan de Viena!...»
 —Uy... uy... uy, deya un senyor fet á l' antigua; si ha de venir desde Viena á aquí, ja será sech.

Un fadrí sabater que havia fet molt mala feyna, al auarla á dur al amo, aquest li digué:
 —¿Vaya un pastitxo! Aixó no 's presenta.
 —¿Com s'entén uo 's presenta? Pitjors que aquestas sabatas son los carlins y 's presentan per tot arreu.

—Si fosses casat Antoni no foras soldat.

—Maurell:

pesa menos lo fusell que la créu del matrimoni.

D. E. T.

A un que t'è un magatzém de ví al Portal Nou, l'hi deyan á casa de uns amichs:
 —Beguí un vas d' aygua ab un bolado.
 —Fugi d' aquí: desde que la riera de'n Malla vá entrarme al magatzém, no la puch beure.

En una época de agitació, un comissari de policia anava á retratar-se, ab la costella y 'ls nens.

—Farém un grupo ¿no es vritat? vá dir lo fotógrafo.

—¿Fuera grupos! exclamá 'l comissari de policia, olvidant ahont era.

Aquí á Catalunya ¿saben en qué 's diferencian un carli y las pessas de coure decimals?

—En que 'l primer corra y las segonas no corran.

CANTARELLAS.

Sempre de carlins me parlas y n'estich tant tip Maria, que fins los jochs hi ab irrit sols porque tenen partidas.

¿Vens com tremolan las fullas quan fá vent á dalt dels arbres? donchs al parlar de casori jo tremolo mes encare.

P. M.

¡T'estimo! vaig dirte un dia y tu'm digueres ¿M'estima? y desde aqueit dia l'eco respon:—Mentida... mentida!.

Moro de amor per la Pepa y ella mor' d'amor per mi.... com que l'amor diu qu'es gana, la gana, es clar, fa morir.

Detesto á totas las donas que per lluhirne van pintadas, perque totas las que's pintan solen tenir dugas caras.

J. C. F.

EPICRAMAS

Desde que'm vares dir nena que jo t'havia fletxat, sis nris arreu t'he somiat, suspiro y moro de pena.

Vet'aquí d'ya jo á nit un cas bastant singular: jo la fletxa vaig clavar y jo hauré sortit ferit.

X. DE B.

Es tant bárbaro en Magi y per tant poch desentona, que quan pegava á la dona li deya: —No estich en mil....

Y aquella pobra minyona lo divorci demaná, per poderli contestá: —Tampoch estás ab la dona.

D. E. T.

—Es tant devot en Sirvent, deya ab fletxa y mitj ribent l'altre dia la Paulina, que no hi ha ni un sol moment que no porti mantellina.

F. P.

Disputava un testarut ab un burleta, de rassa, quan per entre-mi j traspassa lo vos de aquest resolut.

—Tè! —y 'l gòs tot lladrant passa—
—Tè: diu l'home, tè menut...
Y al di' a' últim:—Qu'es tòssut!...
Respon l'altre:—Es de Ta-rasal

J. M.

CUENTOS

Un advocat molt xato y curt de vista al mateix temps, llegia en una audiencia un document ab molta pena.

Lo president cansat de sentirlo tartamudejar sense enténdrel, l'interrompé dihent.

—No hi ha algú per aquí que pugua deixar uns lentes al senyó advocat?

A lo que respongué aquest ab molta sanch freda:

—Avants que tot lo senyor president m'hauria de deixá 'l nas.

Lo nas del president que ja era llarch de sí, se li vá estirar cosa de mitj pam.

Un home fart, fent una xefia ab los seus companys que movian molta gresca, vá exclamar:

—Homes, féu lo favor de tenir una mica de silencio, ab aquest escándol, ni menos puch entendre lo que menjó.

Un home molt llast s' estava morint.

Havia sigut un jugador dels mes tremendos y tant afortunat, que ab las cartas s'havia fet una fortuna.

Lo capellá que l'assistia, ab l'intent de ferli deixar per la iglesia, una part del seu capital, li anava fent varias reflexions cristianas.

—Mossen Jaume, exclamá 'l que 's moria: amágus las cartas que li veig lo joch.

Veyent un jove á la seva promesa molt trista, cosa que succehia á cada punt per la mes mínima tonteria, li digué ab fletxa:

—Noya: tu 't semblarás al arcalde de Tótana.

—¿Que vá fé aquest arcalde? va preguntar lo germá de la xicotá?

—Se vá morir de pena perque al seu cunyat lo sastre li vá fer un gech curt de mánigas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Un Urgellés, Frare Llech, Tossut aragonés, Nyoca, Poca carn, M. Cadenet y H. X. M.

Las demés que s' han romés y 'is noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fáciles d'endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l'istil.

Ciudadá Malalletra. No podém insertar mes que una pregunta —Lluís Torres. Ho aniré á veure. —A. Com qu era des-sejada no la guardem: pero 'l reort d'olita no us es pas satisfactori. —Un que s'ho escoltava. ¿Sab qu' l'quinto es molt xistós? —Xirguilla. Un mi er de gracias —A. F. O. Lo sonet es algo fosch: l'epigrama bé —H. X. M. Un dels seus lambré. —Poca carn. Gracias á Deu que torna á pensar ab nosaltres: la major part es aprofitable. —Frare Llech. Idem, idem —Un Urgellés. Lo demés no fa per casa. —Un argenter. Falsal del calcul arit. étich lo demés sembla copiat. —J. K. ba, Sibequet de Reus, Cul d'olla, Miquel XI any, Africa de Gracia, Dos inglesos catalans, M. M. C. Badaloní, Guerso, Salvadoret de Reus, Menut de Granollers, Moros de cuina, J. Cuxart, Pepet de la Pepeta, R. Entusiasta de M. C., F. M. y G., Llo-sellas, Alrun E. Un borralxo, Aprenent de mestre, Enrich Magre, Un xico d'estudi y Unjove que a 7 anys etc —Lo que 'ns envia no va. —Ordey y Amlax. Pot anarhi la major part de lo que'ns envia, una mica ratocat. —Ginjol. Hi anira algun epigrama. —Cacasseno. Hi anira una pregunta. —Enrich Xarau. La fletxa ja va millor pero encare no es prou perfidada: del acenatado hafa ta solució —Dos escribans tironats. Ja hauran vist lo que hi ha anat. —Uveimolt. Euvihí fora que vosté 'n sab. —Xich de Badalona. Una mica arreglada hi anira la poesia. —Perico Matas-e. L'u tim vers del sonet fa mala olo: la poesia bé. —Bonaventura Sola. Es una liastima no 't verho vist, perque aquestas cosas son delicadas. —Dos Magarinyas. Home to que 'as envia es xistós, pero es molt vell —Sinequis. Insertarem lo problema. —Pobre home. Lo sonet encare que ben versificat, es bastant fluix de pensament.

SOLUCIONES

A lo insertat á la Batallada 288.

- 1.ª ANAGRAMA. —Rapés —Persa. —Aspre. —Peras. —Parsé. —Pares. —' arés —rrasa. —Pe-ar
- 2.ª TORTURA CEREBRAL. —Que l'home siga cego.
- 3.ª FUGA DE VOCALS:

La pepa que molt m'estima una pipa m' regala y al avar sos a pipa. tota la llengua m' bastima.

- 4.ª PROBLEMA ARITMETICH. —Edat del fill, 15 anys: del pare 43 y de la ma e 30.
- 5.ª ACENIGRADO. —Máquina —Maquina. —Maquina.
- 6.ª y 7.ª PREGUNTAS GEOGRAFICAS —Lo pich de dessobre e la i.

- 8.ª XARADA 1.ª —Tar ta-na.
- 9.ª XARADA 2.ª —Lli ma-du-ra.
- 10.ª ENDAVINALLA. —La A
- 11.ª GEROGLIFICH —Entremij de las donas lo millor es no ficars hi

hi endavinat totas las soluciones. lo ciudadá X. Y. Z.: totas menos las 1 y 5, Cacasseno: menos las 1, 4, 5 y 9, Frare Llech: menos las 1, 4, 7 y 9, Enrich Xarau: las 3, 6, 7, 10 y 11, Miquel XI any: las 2, 3, 6, 7 y 10, Deubet de Reus y Dos curilets: las 3, 5, 8, 9 y 10, Magarinyas: las 2, 3, 4 y 10, S. ne jus: las 3, 6, 7 y 10, Parot: las 2, 3, 6 y 8, Africa de Gracia: las 3, 5, 8 y 10, Pobre Home: las 3, 8, 9 y 11, Un Urgellés: las 3, 4 y 10, Estripa quentos y Dos inglesos catalans: as 3, 7 y 8, Un argenter y finalment las 3, 8 y 9, M. M. C. Badaloní.

ANAGRAMA.

Una tot setm vá aixecar per dua tot que estimava y que molt tot li portava, que m'hi vaig mitj enfadar.

Jo que'm tot de un bon garrot y dich:—Au, n' va d'ulls negres com la tot l. —Y aixis alegres fugim y'ns casem á tot.

Aquí tens sis tots: ja' u vens: quatre lletras vés si' u tréus

TAUANOT.

CALCUL.

Sabat que á las 12 en punt se troban juntas las dos manetas de un relotje, se desitja saber á quinas altras horas, minuts, segons, tercercs, etcétera, tornarán á trobarse juntas mes aviat.

ENTUSIASTA DE M. C.

GEROGLIFICH ARITMETICH.

10/5x100

¿A qué es igual?

LLARGANBAIXET.

PREGUNTAS ESTRAMBÓTICAS.

1.ª ¿En qué se sembla 'l blat á D. Joan Tenorio?

2.ª ¿Y dos ous á un parell de mnlas?

BRUXOT DE GRANOLLEBS.

TORTURA CEREBRAL.

¿Cóm s' ho farian per treure tota l' aigua del mar?

FUGA DE VOCALS.

G..rd. g..rb.s, g..rb.t.s . g..rb.us

1. g..rd. d.'n G.r.r.g. G.r.r.g.n.s:

g..rd. d.'n G.r.g.r. G.r.r.g.t.s

g..rd. g..b.n.s, g..b.s . g..b.t.s.

POBRETS Y ALEGRETS.

XARADA

I.

Si en Caixal hagués entrat per la Rambla á Barcelona, lo poble li hauria dat un xich de prima y segona.

Diu que agrata menjar tres á aquest celebre Caixal: á mi m' agrada 'l total ab llomillo d' alló mes.

TOSSUT ARAGONÉS.

II.

De dos-quarta un tros portava quan á la tot hu segona quart quart, hu-quart y molt mona puix de tres-quart ja 'n baixava.

—Prendigue de tres-segon aquest tros, qu'es molt primera.... Y á fé de nell si que 'u era. ¿Qui carbassot, vatua 'l mont!

FRARE LLECH.

ENDAVINALLA.

Tinch mare y no m'ha parit, tinch panxa y no 'm cal menjar y veyas, tinch esperit y no puch ser militar. Ab tot lo que aquí t'he dit, vés si 'u pots endavinar.

RUMASQUÉ DE REUS.

GEROGLIFICH.

IXM

ini ini ini

TER

y \$ \$ \$ \$ \$

9 9 9 9 9

SABIR.

(Las soluciones en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓN

á favor de las víctimas del vapor «Express.»

Rs.

Suma anterior. . . . . 3964'40 Francesch Clauchet, mitj bitlet del Hospital, núm. 3,225, sorteig 41, y. 1

Total. . . . . 3965'40

NOTA.—En la próxima semana quedará definitivamente tancada la suscripción, á fi de verificarse la distribución dels fondos recaudats, per la comissió de suscritors que s' elegisca en reunió exp-essament convocada, que 's farà públic a com degut temps para coneixement de tots.

IMP. V. Y F. GASPAR. ATAULFO. 14. Lopez, editor.—Rambla del Mitj, 20.